

Моє серце

Тетяна Булат

Травень 2022

— "Мамо"!..

І ще тихіше...

— "Ма...м.о.."

Затих.

Світ зупинився.

Ні! Світ продовжував жити. Але... вже без нього.

Без його посмішки. Без його лагідного слова і веселої вдачі.

Лютий 2022

— *Хто, як не я?* — сказав Андрій одразу. 24 лютого.

Той страшний день перекреслив чорним маркером весь український календар майбуття, розділив його на "до" і "після".

Андрій завжди мріяв служити. Військовим був його тато, та і... що там говорити – гарна форма, дівчата... Дійсно, форма на Андрієві сиділа, ніби, власне, кроєна саме на нього! Красень!

Він жив ідеалами щирості і правди. Так, як вчив його батько. На жаль, не бачить він сина, не може пишатися цим українським легінем, що так вперто хотів піти на фронт з перших днів страшної війни.

Війни... Хто б думав! Ніби то свої ж...

Батькові родичі, що з Росії, щоліта приїздили до них у гості і жили по 2 місяці, відпочивали, купалися, куштували фрукти, овочі. Їм все подобалося. Та зараз неначе підмінили тих людей. Говорять одне й те ж саме. Вся їхня правда перевернута догори ногами.

Батько цього вже не бачить. Серце. Воно просто зупинилося. І Андрій не зміг нічого зробити, все сталося за лічені секунди.

Ось і зараз. Серце. Воно просто зупинилося. Його серце. Ворожий снаряд, потрапивши в окоп, де знаходився Андрій, обірвав його молоде ритмічне биття.

Травень 2022

Його везуть!!!! Везуть, Господи!!!

Від хвилювання у Віри Петрівни помокріли долоні. І це у лютий мороз! Зателефонували і попросили терміново приїхати до лікарні.

Син. Вона тремтіла від передчуття лихого. Хай Господь зробить так, щоб це було лише поранення! Яке б воно не було тяжке, вона витягне його, зробить все можливе й неможливе. Головне, щоб тільки живий!!!

200 метрів від зупинки до лікарні Віра Петрівна пролетіла за декілька хвилин на одному подиху. Здрігнулася, коли її зупинив голосний крик молодшої медичної сестри.

— *Жіночко, бахіли одягаємо.*

Які бахіли! У неї десь тут син... Поранений!

Подих забило, бракувало повітря.

- *Мені телефонували, мій син... Мій син...* — ковтаючи від хвилювання слова, спробувала проговорити враз онімівши матір, — *він десь тут, його нещодавно привезли з-під Гостомеля.*

— *Пройдіть ось по цьому коридору, потім праворуч. Там буде кабінет головного лікаря,* — діловито махнула рукою в сторону коридору молодша медична сестра.

Віра Петрівна побігла лікарняним коридором до заповітної інформації, яка її чекала у кабінеті головлікаря. Тільки звернула праворуч, ледве не наскочила на каталку, що котили два чоловіки. Очі в одну секунду зафіксували на каталці обличчя молодого хлопця, дуже схожого на її Андрійка. Тільки її син трохи кремезніший.

За поворотом дверей. Постукала. Вдихнула і несміло зайшла до кабінету.

Відкрила очі. Ні... Це сон. Такого бути не може!!!

Навколо Віри Петрівни стоїть медична сестра з якоюсь пляшечкою.

— *Нарешті вона прийшла до тями.*

— *Покажіть мені Андрійка. Я вам не вірю,* — підвищуючи голос, майже зірвалась на крик матір.

— *Я вам вже сказав що з ним. Вам вирішувати. Але подумайте не тільки про нього!* – лікар вийшов, опустивши очі долу.

Вона затихла. Світ не зупинявся. Світ летів і втягував її у цю шалену вирву темноти, жаху і страшного нестерпного болю!

Мовчки молила Господа про смерть.

Липень 2023

Обійми. Вони були такими ніжними, жаркими і нестерпно жаданими, як склянка води у пустелі. Хлопець ледве випростався з цих обіймів. Він все розумів, але звикнути досі не зміг.

— *Синочку...*

Лагідно погладила волосся, поправила скуйовджене пасмо і опустила руку на плече. Притиснулася, ніби не бачила вічність і боялася відпустити від себе. До них на лавочку з посмішкою підійшла жінка і присіла.

— *Давно не бачилися, Віро,* — почала розмову усміхнена жінка, на ім'я Марія.

— *Так, понад рік,* — відповіла Віра Петрівна.

— *Хто б знав, чи подумав би колись... Ми, зовсім незнайомі люди, а стали такими рідними.*

— *Війна рівняє всіх. І в житті, і в смерті. Вона не питає. Пам'ятаю, мій дідусь розповідав про те, що сусідська дівчинка ховала у своєму льосі пораненого партизана у Другу світову. Прийшли поліцаї, знайшли його і розстріляли. І дівчинку також.*

Тремтяча рука Віри Петрівни потяглася до хлопця. Він з теплотою заглянув їй у вічі, взяв руку, поцілував і лагідно затримав у своїх долонях.

— *Навіть не знаю, як завдячувати. Хвилююся, серце вистрибує з грудей.*

І замовк.

Серце!

Вмить страшенний біль, пам'ять та емоції з шаленою швидкістю понесли її в той страшний день.

Травень 2022 рік.

Відкрила очі. Ні... Це сон! Такого бути не може.

Навколо Віри Петрівни стоїть медична сестра з якоюсь пляшечкою.

— *Нарешті вона прийшла до тями.*

— *Покажіть мені Андрійка. Я вам не вірю,* — підвищуючи голос, майже зірвалась на крик матір.

— *Я вам вже сказав що з ним. Вам вирішувати. Але подумайте не тільки про нього!* – лікар вийшов, опустивши очі додолу.

В голові пульсувало, очі заволокло кров'яною сіткою від високого тиску. Вона взагалі не розуміла слів, які летіли в її бік від головного лікаря.

— *Покажіть мені сина! Де мій Андрій!* – волила вона.

Медична сестра підійшла до Віри Петрівни.

— *Тримайте себе в руках, жіночко. Страшний час, ви ж бачите, що робиться. Лікарня переповнена пораненими. Таке лихо для всіх, таке лихо в країні.*

Зітхаючи, медсестра пішла по коридору. Повернулася, махнула рукою, щоб Віра Петрівна йшла за нею. Одягнувшись, вони зайшли в палату інтенсивної терапії.

— *Ось він,* — рукою медсестра показала на центр палати.

Немов якась сила піднесла матір до ліжка, де лежав син.

— *Відкрий очі, синок! Відкрий!*

Ще довго коридорами віддзвонював цей страшний крик...

Липень 2023

— *Навіть не знаю, як завдячувати. Хвилююся, серце вистрибує з грудей.*

І замовк.

Серце!

Ніна Петрівна випростувала одну руку з чоловічих долонь і доторкнулася до його серця.

Шрам.

Величезний поріз, який вже рік не міг зажити. Щоночі пекучий фізичний біль не давав заснути цьому молодому за віком, але вже повністю сивому парубку. І таких шрамів на його тілі було безліч, а скільки в душі – і не перерахувати.

Ніна Петрівна прийняла руку і пригорнулася до хлопця.

— *Сину, синочку. Не проходить дня, щоб я не згадала тебе, Андрійко!* – і відсахнулася.

Винним поглядом повела очима на Марію, що сиділа біля них.

Марія всміхнулася, підійшла і присіла біля ніг Ніни Петрівни. Обійняла їх і лагідно притулилася до колін жінки.

— *Він НАШ син. І мій, і твій, Віро!* – мовила.

— *Якби не Ви тоді, рік тому... Не бачити б мені сьогодні світу, не обіймати вас і не мати двох мам,* — відказав з теплотою Максим.

І ця ніжність від нього на крилах материнської лебединої любові й щирості віднесла Ніну у той страшний день, коли це сталося. Коли їй прийшлося прийняти те рішення! Вона жодного разу не пожалкувала про те. Але ж тільки вона знала, як воно їй далось. Вона і Господь.

Це все вирішувалось за хвилини, в долі секунд. Роздумувати не було часу.

Її Андрійка вбили. Він помер, серце зупинилося. Та, на щастя, поряд опинився солдат, що зміг запустити серце і швидко доставити Андрія у шпиталь, поки воно ще продовжувало битися. На жаль, мозок помер і Андрія підтримували у штучній комі.

Паралельно у лікарню привезли пораненого Олексія з відкритою травмою грудної клітини. Терміново потрібна була пересадка серця.

Влітку, на лавочці в парку, поряд з мамою Марією і мамою Ніною сидів Олексій, їхній син. З сивим волоссям та сміливим поглядом, з зеленими очима та відкритою для світу душею. Молодий парубок зі своєю мрією і чужим серцем.